

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Woord en daad.

„PREDIKT DEN HEILAND DOOR WOORD EN DOOR daad!”

Deze bekende versregel mag wel door ons worden overdacht, en de inhoud ter harte genomen.

Een vriendelijk woord vindt altijd een goede plaats.

Het een of ander geschrift, dat over Jezus, over de waarheid Gods spreekt, welwillend en biddend aangeboden, wordt in den regel met dank ontvangen.

Maar vergeten we niet, dat de wereld zoo bijzonder let op onze daden. Het ware Christendom is liefde, en liefde is geven. De zelfzuchtige wereld wordt dan ook altijd getroffen, wanneer zij daden ziet van zelfopofferende liefde en zelfverloochening.

Een zwaar-zieke vrouw, verlamd door jicht, met wonden over haar geheele lichaam en vreeselijke pijnen, was niet alleen voor zichzelf altijd blijmoedig en vroolijk in haar God, maar stelde zich ook steeds op de hoogte van het lijden van anderen, klein en groot, rijk en arm, en trachtte dan op de een of andere wijze iets voor dezulken te doen. Haar man was een dienstknecht des Heeren, die veel kon uitgaan om anderen het Woord te brengen. En misschien heeft zij, de energieke en begaafde vrouw, wel eens gedacht, waarom zij niet kon uitgaan om haar Meester te dienen, en in plaats daarvan geheel gebroken op haar rustbed moest nederliggen. Maar zoo een dergelijke vraag in haar hart is opgekomen, heeft zij eens een heerlijk antwoord ontvangen door haar man, tot wien iemand had gezegd: „Ik kom zoo juist bij uw vrouw vandaan. Ik ben een kwartier bij haar geweest, en ik moet getuigen, dat haar voorbeeld en daden op mij meer hebben uitgewerkt dan honderd preeken van u.”

Een Christelijk reisgezelschap vertoefde in Italië. Evenals tehuis werd er in de hotels gebeden, in den Bijbel gelezen, werden er op Zondag geen groote tochten ondernomen, werd het personeel niet afgesnauwd. Dit was kennelijk iets nieuws en maakte indruk op een kellnerin, te meer nog, toen op zekeren avond de leider van het gezelschap aan haar vroeg, wanneer ze naar bed kon gaan, en gene, toen het antwoord luidde: „Niet voordat de laatste gast binnen is,” (terwijl ze 's morgens al om half vijf weer op moest,) tot haar zei: „Meisje, ga jij dan maar gerust slapen; ik zal wel opblijven, tot de laatste gast binnen is.” Toen het gezelschap vertrokken was, en zich reeds in den St.-Gotthard-trein bevond, kwam de kellnerin hijgend aanloopen met een gevonden vulpen. Met geen kracht van redeneering wilde zij er een belooning voor ontvangen, maar wel een ansicht uit Nederland, ter herinnering aan het verblijf van het gezelschap. En merkwaardig; na eenigen tijd kwam op de gezonden plaatjes-briefkaarten het bedankend antwoord: „Ik zie, dat Holland een heel ander land is dan Italië... maar wár we ons ook bevinden, Eén is overal Dezelfde; en dat is toch, waarop het aankomt, niet waar, mijnheer?” Zij noemde daarop den naam van den eenigen Heiland Jezus Christus.

Woord en daad Deze twee moeten samengaan. Alleen zóó kan er waarlijk een invloed ten goede worden uitgeoefend in een wereld die niet alleen let op hetgeen door ons wordt gezegd, maar vooral op wat we verrichten en op welke wijze we dit doen.

IN DEN GREEP VAN MAMMON

52)

door L. PENNING

DAAR KWAM NOG EEN DAG, SCHOONER nog en heerlijker, en Noordanus en Schildhuis kondigden hem aan, toen zij Randijk mededeelden, dat hij opnieuw tot ouderling was gekozen. Nóóit had een ouderling in deze gemeente zooveel stemmen op zich verenigd.

Toen dacht Randijk aan dien somberen avond, dat de beide broeders hem hadden verzocht, in naam van den kerkeraad, om voor het ouderlingschap te bedanken.

Wat zou hij deze broeders antwoorden? Hij was reeds van hun aanstaande komst verwittigd geworden, en wat zij zouden mededeelen, wist hij ook reeds door Otto, die hem alles had verteld.

Maar wat hij zou antwoorden, wist hij niet. Hij was een afgodendienaar geweest, en als hij dan dacht

aan het heilig ambt van ouderling, ging er een siddering door zijn ziel.

Toen zeide Schildhuis, die zijn aarzeling merkte, met verheffing van stem: „Christus, het Hoofd der Kerk, roept u, broeder!”

Er was geen aarzeling meer. Als Christus riep, zou Randijk volgen... Het was een daad der dankbaarheid, der toewijding en der liefde. Hij was zoo uitnemend beweldadigd, en terwijl „Het Huis van Geluk” was ineengestort boven zijn hoofd, had Christus hem uit de puinhoopen gered, en onder dit lage dak bloeide de bloem van het ware levensgeluk op in liefelijken glans.

Het was een dag om nooit te vergeten, toen Randijk weer in de ouderlingenbank plaats nam. Het was een kostelijke lentedag, en de natuur was vol koesterenden zonneshijn. De kerk was stampvol; de nieuwe leeraar trok veel volk, en hij was een man vol geestdrift, gloed en kracht.

Daar zette het orgel in, en de gemeente zong:

„Ik zal met vreugd in 't huis des Heeren gaan, Om daar met lof Uw grooten Naam te danken!”¹⁾

Toen de bevestiging zou plaats hebben, waren aller oogen op Randijk gevestigd, en veler oogen waren vochtig, want zijn levensboek met den afgrond der wanhoop lag voor hen opengeslagen.

Het formulier der bevestiging zou worden voorgelezen, en Randijk stond op. Er lag een verheven glans op dat ootmoedige gelaat, zooals men dat wel eens kan zien bij dienaren Gods, die pas met den Heere hebben gesproken.

De gebruikelijke vragen werden hem gesteld, en hij antwoordde met vaste stem, zooals het een dienstknecht van Jezus Christus betaamt: „Ja ik, van ganser harte!”

„Mijn broeder!” zei de predikant, „ge zijt in de zeve des Satans geweest, maar de getrouwe Herder hield Zijn oog in eeuwige erbarmingen op u gericht! Uit de ruischende diepten leidde Zijn hand u weer op naar de blijde berghoogen des levens — zoo ga dan heen in Zijn kracht en weid mede Zijn kudde!”

Randijk en diens vrouw waren dien dag de gasten van Noordanus. Otto en Nellie en Schildhuis en diens vrouw waren er ook, en in den avond stroomde het groote woonvertrek vol. Ze konden er niet eens allen in, en daarom zaten de menschen tot in de gang. Maar dat hinderde niet, want ze waren eendrachtiglijk bijeen.

Er waren vele dienaren Gods aanwezig, en afgodendienaren, in wier ziel een heilbegeerig verlangen was geboren, om den levenden God te dienen, waren er ook.

Er werden warme geestelijke gesprekken gevoerd over Gods verborgen omgang met Zijn volk; het was een Elim met twaalf waterfonteinen en zeventig palmboomen, waar zij teerkost ontvingen op hun weg door de woestijn.

Ook werd er gezongen, want de kinderen Zions heffen gaarne de liederen Zions aan op hun weg naar het Hemelsche Jeruzalem. In die liederen spreekt zich de gemeenschap uit; zoo steunen zij elkander en wandelen al voort, achter de banier, waarop iets geschreven staat van Jezus en van den heuvel Golgotha en van de opstanding uit de dooden....

EINDE.

¹⁾ Psalm 116 : 11.

